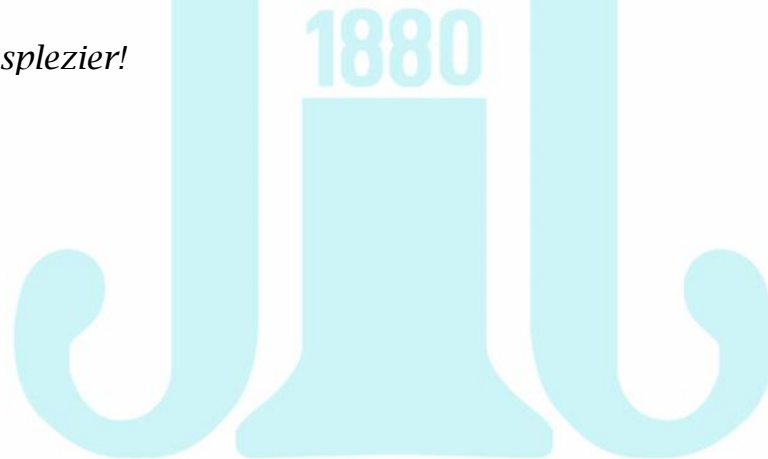

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

KETCHUP EN SANGRIA
(Surprise Package)

Een kluchtige komedie

door

Duncan Greenwood & Derek Parkes

Vertaling : Toneelfonds J. Janssens

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr.1161

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ELF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt u van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet u plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer u niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland contacteert u:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *KETCHUP EN SANGRIA* op te voeren moet de naam van auteurs *DUNCAN GREENWOOD & DEREK PARKES* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1983 Toneelfonds J. Janssens/Duncan Greenwood & Derek Parkes
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(6à7 dames – 4 heren)

JUANITO, de eigenaar van "Pension Maria"
 FRITZ GRÖTZ, een Duitse toerist
 ALFRED TINSLEY, een Engelse toerist
 RON TINSLEY, zijn zoon
 NORA TINSLEY, de vrouw van Alfred
 OMA HARDCASTLE, zijn schoonmoeder
 ELSIE HARDCASTLE, zijn schoonzuster
 MILDRED ARMITAGE, een Engelse toeriste, weduwe
 GLORIA ARMITAGE, haar dochter
 ROSITA, een dienstmeisje in "Pension Maria"
 GRETA, een toeriste

PRODUCTIENOOT

Alhoewel niet absoluut noodzakelijk, zal het gebruik van een verhoging zoals aangeduid op het plan toch het groeperen van de spelers vergemakkelijken, in het bijzonder in die scènes waar de hele cast gelijktijdig op het toneel staat. Het zal het ook mogelijk maken voor Mildred, in de tweede scène van het eerste bedrijf, om zich op een hoger niveau dan Fritz op te stellen en zo gemakkelijker de champagne in zijn snorkel te gieten.

Het meubilair op het toneel zou van het type van tuinmeubelen kunnen zijn. Witgeschilderde houten of metalen stoelen en tafels zijn zeer geschikt. De bank zou een rugleuning en arMLEUNINGEN moeten hebben. Een witgeschilderde parkbank zou goed kunnen dienen. De rieten leunstoel moet een hoge rugleuning hebben om het Alfred mogelijk te maken zich er achter te verbergen in de eerste scene van het tweede bedrijf. Sommige noodzakelijke rekwisieten zijn misschien moeilijk te verkrijgen. De volgende suggesties zouden dan ook nuttig kunnen zijn. Ongevaarlijke maar effectieve zeeegels kunnen gemaakt worden van aardappelen waarin de stijve haren van een bezem gespiest zijn. Een realistisch brekende fles kan gemaakt worden van een plasteiken likeurfles. Snij die in twee en laat aan beide stukken scherpe randen. Voeg de twee stukken weer samen en hecht ze vast met twee kleine stukjes kleefband. De hele fles moet dan bedekt worden met een dunne laag polyfilla en in een passende kleur geschilderd.

Het stuk speelt zich af op de overdekte patio van "Pension Maria" in Formentera, het kleinste van de Balearische eilanden in de Middellandse Zee.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
 Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

De patio van "Pension Maria" in Formentera, het kleinste van de Balearische eilanden in de Middellandse Zee. Een stralend zonnige dag in het midden van augustus in de jaren zeventig. De patio is overdekt, maar aan één kant open gelaten op een laag muurtje na waarin een opening is met een aantal trapjes die afleiden naar het strand en de straat. Achter dat muurtje groeien struiken en grote bloeiende planten en nog verder kunnen we de zee zien. Aan de overzijde is de bar. Iets dieper, naast de bar, is een boogvormige opening die naar de keuken en andere gedeelten van het hotel leidt. In de achtermuur is nog een boogvormige opening die naar de eetkamer en andere gedeelten van het hotel leidt. Vlak naast deze laatste boog staat een rieten stoel met een hoge rugleuning. Er staan twee hoge krukjes bij de bar, een bank en een koffietafel en nog een kleine tafel. Aan de muur naast de ingang naar de keuken en aan de andere kant dan de bar hangt een brievenrek, waarin de aan de gasten geadresseerde brieven tentoongesteld staan en gemakkelijk herkend kunnen worden. Op een kleine plank naast de keukeningang aan de kant van de bar staat een telefoon met een lange draad en achter de bar zijn planken met daarop een grote verscheidenheid aan flessen. (Decorschets achteraan in het script)

INDELING

EERSTE BEDRIJF

Eerste scène: Een zonnige dag in het midden van augustus

Tweede scène :De volgende morgen

TWEEDE BEDRIJF

Eerste scène : Diezelfde dag bij de lunch

Tweede scène : Vroeg de volgende morgen

Tijd - het heden.

EERSTE BEDRIJF

EERSTE SCENE

(Als het doek opgaat, is de eigenaar van het pension, Juanito Gonzales, achter de bar glazen aan het oppoetsen. Een paar ogenblikken later komt Fritz Grotz, een pas gearriveerde gast, langs de boog naar de keuken. Hij kijkt zoekend rond naar iemand van het personeel, ziet Juanito en gaat op de bar toe om met hem te spreken. Hij is lichtjes geirriteerd).

FRITZ : Ah! Senor!

JUANITO : Buenas tardes, Herr Grotz. En que puedo servirle?

FRITZ : Es gibt kein Wasser!

JUANITO : Que hay, senor?

FRITZ : Noch einmal sag'ich Ihnen. Es gibt kein Wasser! Comprendo?

JUANITO : Lo siento, senor. No comprendo. No hablo aleman.

FRITZ : Gott im Himmel! *(Langzaam)* Habla usted ingles?

JUANITO : Een beetje, senor.

FRITZ : Dan achtung, alsjeblief!

JUANITO : Ik ben een en al aandacht, senor. Wenst u iets speciaals?

FRITZ : Ik vil vader. Ik heb geen *(Hij spreekt met sterk stemhebbende "b" en "g".)*

JUANITO : Dat is het klimaat, senor. Hier moet u veel drinken.

FRITZ : Het vader in de pijpen. Ik draai de kraan open en vat gebeurt? *(met stemhebbende "g")*

JUANITO : Water, senor?

FRITZ : : Nee. Lucht. Psshht! *(Hij sist luid)*

JUANITO : *(reageert waardig)* Er is geen psshht in de leidingen van Pension Maria, senor!

FRITZ : Ik zeg je dat er niks anders dan psshht in de pijpen van Pension Maria zit! Een uur nadat ik de kraan opendraai - ppsht – Een half uur later psshht - Tien minuten - psshht ! psshht! psshht! Vat heb *(met stemhebbende "b")* je daar op te zeggen?

JUANITO : Het spijt me dat u alleen maar wind in de leidingen gevonden hebt, senior.

FRITZ : Psshht - en vind!

JUANITO : Het spijt me, wat het ook was, senior.

FRITZ : Maar ik vil mij wassen.

JUANITO : Er is altijd nog de zee, senior.

FRITZ : (*ontzet*) Me vassen in de zee?

JUANITO : Dat hebben wij hier eeuwenlang gedaan, senior.

FRITZ : Gott! In de zee!

JUANITO : Nee, senior. Gott is in de hemel. Maar maak u niet van streek. Er zal water zijn. Ik beloof het u.

FRITZ : Vanneer?

JUANITO : Vanavond senior. Als de put weer vol is, zal de pomp wel werken.

FRITZ : Maar ik vens mij nu te wassen.

JUANITO : U moet geduld hebben, senior. Zoals de Engelsen. Die wachten altijd tot vrijdagavond.

FRITZ : Vanavond is het vrijdag.

JUANITO : En het water zal er zijn, senior. Ik beloof het u.

(We horen het geluid van een oude taxi die optrekt voor het pension).

FRITZ : Maar vanavond is niet goed (*met stemhebbende "g"*) Ik vil mij nu vassen.

JUANITO : Alstublieft, senior, alstublieft. De Engelsen! Ze komen net aan. Excuseert u mij.

(Juanito gaat buiten langs de trapjes. Fritz volgt hem en kijkt over het muurtje. We horen stemmen en het slaan van taxideuren. Juanito komt binnen langs de trapjes en draagt twee gedeukte koffers. Hij wordt gevolgd door Ron en Alfred, die ook elk een koffer dragen).

Welkom, seniors, welkom in Pension Maria. Zet uw bagage maar neer. Ik zal er voor zorgen dat ze naar uw kamers gebracht wordt.

ALFRED: Eh - dank je. (*ziet Fritz*) Hoe maakt u het?

FRITZ : : *(plechtig)* Er is hier geen vader.

ALFRED: Oh, dat is eens iets anders. In Engeland hebben we er deze zomer al genoeg gehad. *(Tot Juanito)* Wat gebeurt er met de rest van de bagage?

JUANITO: Laat dat maar aan mij over, señor.

ALFRED: Maar ik moet de taxi betalen..

JUANITO: Dat is niet nodig, señor.

ALFRED: Niet nodig?

JUANITO: Dat is er allemaal ingebrepen. Zonnezoentjes Reizen zorgen voor alles. Bovendien is de taxichauffeur mijn neef. *(Juanito gaat af langs de trapjes)*.

ALFRED: Wel, dat is een goed begin. Niets te betalen voor de taxi.

FRITZ : En geen vader.

NORA : *(af)* Alfred!

ALFRED: Oh hemel! *(Roept)* Hallo?

NORA : *(af)* Wat ben jij van plan? Denk je nu echt dat je zo maar kunt wegstormen?

ALFRED: *(Loopt op het muurtje toe)* Ik zorg voor de bagage.

NORA : *(af)* Wel, kom terug en help moeder uit de taxi!

ALFRED: Daar gaan we weer. Ik had haar er al lang geleden onder moeten helpen. *(Tot Ron)* Ga oma even een handje toesteken, Ron.

RON : Ok., pa. *(gaat af langs de trapjes)*

ALFRED: Hebt u uw schoonmoeder meegebracht?

FRITZ : Vat?

ALFRED : Uw schoonmoeder. De moeder van uw vrouw.

FRITZ : Nee. Ik ben hier met mezelf alleen.

ALFRED : Ah, juist. Gewoon jullie beidjes.

FRITZ : U zei?

ALFRED : Laat maar. U hebt geluk dat u geen schoonmoeder hebt.

FRITZ : En geen vader.

NORA : *(verschijnt bij het muurtje)* Leuk van jou hoor, dat moet ik zeggen. Mij het daar maar alleen laten opknappen met moeder. Je weet hoe moeilijk het is om haar weer recht te krijgen als ze eenmaal neerzit.

ALFRED : Het was niet mijn idee om haar mee te brengen.

NORA : Het heeft geen belang wiens idee dat was. Nu ze hier is, moet er voor haar gezorgd worden.

ALFRED : En dat betekent dat ik dat moet doen, veronderstel ik.

NORA : Dat betekent dat wij dat allemaal moeten doen

ALFRED : Wel, tot nu toe heb ik al altijd voor haar gezorgd. Ik was het die haar in Luton uit de taxi gehaald heb en ik heb me ook bijna een breuk getild toen ik probeerde haar de trapjes naar het vliegtuig op te krijgen.

NORA : Je was toch niet zo handig om haar naar beneden te krijgen op Ibiza. Als ik er niet geweest was, zou ze gevallen zijn.

ALFRED: Je bedoelt als ik er niet geweest was. Ze is tenslotte boven op mij gevallen.

NORA : Jij werd verondersteld om haar te ondersteunen.

ALFRED : Wat kan ik er nu aan doen dat ze haar schoen verloor?

NORA : Niets, maar je had wat op je taal kunnen letten. Ik weet niet wat die mensen achter ons moeten gedacht hebben. Ik ben blij dat ze niet verder dan Ibiza gingen. Als ze hierheen gekomen waren, had ik hen nooit in het gezicht durven zien. Pff! Wat is het warm zeg! Ik zou wel een drankje kunnen gebruiken!

FRITZ : Er is geen vader.

ALFRED : U denkt toch niet dat we hierheen gekomen zijn om water te drinken zeker?

NORA : Aan jezelf ken je een ander, Alfred. En stel me maar eens aan die heer voor.

ALFRED: Hoe kan ik dat nu? Ik ken hem zelf niet eens!

FRITZ : *(Buigt en klakt met zijn hielen tegen elkaar.)* Gnadige Frau! Fritz Grotz! Tot uw dienst!

NORA : *(Met deftige stem)* Ik ben helemaal onder de indruk. Wij zijn de familie Tinsley. Dit is mijn echtgenoot Alfred. En ik ben - eh - Nora.

FRITZ : En ik ben een Duitser en ben juist aangekomen ook.

NORA : Het lijkt hier wel een aardige verblijfplaats, moet ik zeggen. Een echte oase na al die zorgen van de beschaving. Geen verkeer, geen regen, geen menigten...

FRITZ : En geen vader.

ALFRED : Oh, dat is verdraaid om van te gaan gillen. Wie wil er nu in 's hemelsnaam water?

NORA : Alfred, alsjeblieft!

FRITZ : Ik heb verdomd hard gegild, maar de eigenaar wil niet luisteren (*spreekt met stemhebbende "g"*).

ALFRED : Misschien is hij doof.

FRITZ : Nee, toch niet. Ik zeg dat hij vind in zijn pijpen heeft. En vat doet hij?

ALFRED : Een Alka-Seltzer nemen?

FRITZ : Nee, alleen zich verontschuldigen.

ALFRED : Dat zou ik denken!

NORA : Hij lijkt tenminste erg beleefd.

FRITZ : Vie wil beleefdheid als de vind zoveel moeilijkheden brengt?

ALFRED : Ik dacht dat u zei dat hij er last van had.

FRITZ : Nee. Hij heeft tot vanavond vind. Dan maakt hij vader.

(Nora kijkt ontzet naar Alfred)

NORA : *(Tot Alfred, negeert Fritz)* Ik denk dat ik maar liever naar mijn kamer ga, Alfred.

ALFRED : We moeten wachten op de senior

NORA : Ik zou graag nu gaan.

FRITZ : Als u op uw kamer komt, zult u zien dat het vaar is.

NORA : *(ijzig)* Werkelijk?

FRITZ : Totdat hij vader maakt, zult u zich niet kunnen vassen.

NORA : Lieve hemel!

FRITZ : Het is vaar. Hij zei het zelf.

NORA : Alfred, alsjeblijft. Ik kan dit niet langer aanhoren.

ALFRED : Oma zei dat we naar Blackpool hadden moeten gaan.

NORA : Laat Blackpool er maar buiten. Ik wil naar mijn kamer.

(Juanito komt binnen aan het muurtje met twee koffers).

ALFRED : Ah, daar is de senior

JUANITO : De rest van uw familie is op komst. Gaat u alstublieft even zitten, dan zal ik u iets te drinken geven.

ALFRED : Mijn vrouw wenst naar haar kamer te gaan. Als u ons gewoon even kunt tonen waar het is...

JUANITO : Momento, señor, alstublieft. (*Hij duikt achter de bar.*) Als uw familie hier is, zullen we de accommodatie bespreken. Wat wenst u te drinken? Een flinke cocktail om de dorst te lessen?

NORA : Ik wil niks drinken.

ALFRED : Maar daarnet zei je nog dat je dorst had.

NORA : Ik wil alleen maar naar mijn kamer.

JUANITO : Ah, senora, u bent moe? U wil rusten hé? Ik weet hoe u zich voelt.

NORA : Dat weet u niet.

JUANITO : Het is de hitte. Het is hier teveel van het goede.

NORA : Dat is het helemaal niet. Als u werkelijk wil weten wat het is... HIJ is het! (*Zij knikt met het hoofd in de richting van Fritz.*) Ik wil niet langer in zijn tegenwoordigheid blijven.

JUANITO : Senora! Hij heeft u beledigd?

ALFRED : Nee, nee, het is niets- echt niets eigenlijk.

NORA : Voor jou is het misschien niets, Alfred Tinsley, maar er zijn toch nog grenzen aan wat je kunt bespreken met vreemden.

ALFRED : Oh, komaan nu, Nora. Hij vertelde ons toch alleen maar hoe het hier gestaan en gelegen is. We hebben niets nieuws gehoord. Men had ons al gewaarschuwd om niet van het water op het vasteland te drinken. Nu begrijpen we waarom.

JUANITO : Ah, ik begrijp het al. Herr Grotz heeft u alles over mijn waterprobleem verteld? Maak u geen zorgen. Tegen vanavond zal het probleem opgelost zijn.

NORA : Dat hadden we al gehoord, ja.

FRITZ : Ik snap het niet. Is het niet korrekt om over water te spreken in Engeland?

ALFRED : Dat hangt van het water af. Als het om het uwe of het mijne gaat, is het antwoord nee. Als het over dat van iedereen gaat, is het o.k. Ziet u wat ik bedoel?

FRITZ : Nee.

ALFRED : Wel, anders gezegd: als het water is om te drinken, dan is dat één zaak, maar als het water is dat...

NORA : Alfred!

ALFRED : Maar...

NORA : Dat is wel genoeg!

ALFRED : Ik kan het daar niet bij laten. Het begrip tussen twee naties is erg belangrijk.

De E.E.G. zal nooit goed werken, als we het nog niet eens worden over onze blaas.

NORA : Alfred! Alsjeblieft!

JUANITO : *(Verschijnt vlug van achter de bar met een dienblad vol glazen en een karaf water.)* Laat ons allemaal iets te drinken nemen. *(Hij zet een glas voor Nora.)*

Voor u, Senora. *(Een voor Alfred.)* Señor. En Herr Grotz - vooru... met de complimenten van Pension Maria. *(Hij geeft hem de karaf water.)* Tot vanavond, als de waterkraan weer water zal geven.

FRITZ : Danke. *(Hij grijpt de karaf.)* Ik zal beginnen met mijn tanden. *(gaat af langs de boog naar de keuken.)*

JUANITO : Neemt u het Herr Grotz alsjeblieft niet kwalijk. De eerste dag in een nieuwe omgeving is altijd moeilijk. Mag ik u nu een prettige vakantie wensen. Ah! Daar komt de rest van uw familie.

(Oma komt langzaam de trapjes op, geholpen door Ron en Elsie.)

OMA : Wat probeer je nu te doen, Elsie? Mijn arm er uit te trekken? *(Elsie laat de arm van oma los. Oma slingert opzij tegen Ron aan, die haar vanachteren duwt).*

Ja, doe maar! Laat me maar van de trappen vallen!

ELSIE : Ik probeer alleen maar te helpen.

OMA : Geef me dan een stoel. *(Elsie haast zich om een stoel te halen.)* Die niet! *(Ze wijst op de rieten stoel bij de boog. Elsie verandert van richting, maar Juanito, die de stoel uitnodigend naar voor schuift, is haar voor.)*

JUANITO : Staat u mij toe, senora. *(Oma ploft in de stoel neer.)*

OMA : Dank je, jongeman.

JUANITO : Het is de comfortabelste. Weest u er maar gelukkig mee. *(Hij gaat terug naar de bar)*

OMA : Ik zal pas gelukkig zijn als ik van mijn korset verlost ben.

NORA : Moeder!

OMA : Ik heb niet meer zo gezweet sinds de dag dat jij geboren werd, Elsie.

ELSIE : Ooh! Zoiets zeg je toch niet!

OMA : Die dag zweette ik als een paard. Daar valt niet aan te twijfelen.

ELSIE : *(in verlegenheid)* Moeder! Alsjeblieft!

OMA : Je hebt het me toen wel moeilijk gemaakt, Elsie. En sindsdien ben je altijd moeilijk gebleven.

ELSIE : Werkelijk, moeder! Zoiets zeg je toch niet in tegenwoordigheid van vreemden. Ik ben zo in verlegenheid gebracht dat ik niet weet waarheen ik moet kijken.

OMA : Probeer het eens in profiel. Dat past je beter. Wat drinken jullie allemaal?

NORA : Sinaasappelsap.

JUANITO : *(Verschijnt van achter de bar en houdt haar een glas voor op een dienblad.)* Hier is er een voor u, senora.

OMA : Ik wil die drek niet.

JUANITO : Drekk? Wat is drekk?

OMA : Dat spul in dat glas. Heb je geen stout?

JUANITO : Een stout, senora?

OMA : Juist, een fles Guinness of een drupje Mackenson.

JUANITO : Het spijt me, senora...

OMA : Zeg nu niet dat ik me de halve wereld heb laten rondsleuren om gewoon maar fruitsap te drinken hé. Geef dat maar aan haar. *(Ze wijst naar Elsie.)* En haal me nu iets anders. Iets sterkers... *(Juanito geeft het glas aan Elsie)*

JUANITO: Met ijs...?

OMA : En een tik!

JUANITO : Zoals u er nog nooit een gehad hebt, senora. Staat u me toe... *(Hij gaat vlug achter de bar en begint haar een drankje te mixen.)*

OMA : Ik denk dat die jongeman en ik het samen goed zullen kunnen vinden.

NORA : Maar moeder, denk eraan wat de dokter gezegd heeft toen hij je de pil voorschreef.

OMA : Toen hij wat?

NORA : Toen hij je die pillen tegen luchtziekte gaf. Hij zei je erbij niet te drinken of te rijden als je ze genomen had.

OMA : Daar heb ik niks van gehoord.

NORA : Maar ik wel. En je hebt er al zes van genomen in het vliegtuig.

OMA : Spijtig dat jij dat niet gedaan hebt. Dat zou zes papieren zakken gespaard hebben.

NORA : We hebben het niet over mij. We hebben het over jou. Jij weet net zo goed als ik dat je zelfs onder normale omstandigheden een eigenaardige buik hebt.

OMA : Als we persoonlijk wordenDe jouwe is ook niet om over naar huis te schrijven.

NORA : Wel maar...

OMA : En dat geldt voor je benen ook al.

NORA : Dat is genoeg, moeder!

OMA : Nee, dat is het niet. Toen je vorige zomer in Blackpool ging pootjebaden, zagen ze'r uit als 'n klomp blauwe Stilton kaas. (*Elsie leunt over het muurtje*).

NORA : Moeder! Alsjeblieft!

OMA : O.K. Jij zwijgt over mijn buik en ik over jouw benen. (*Ze bemerkt plotseling Elsie die over het muurtje leunt.*). En ga jij van die muur af, Elsie. (*Elsie valt bijna voorover. Ron sleurt haar terug.*)

ELSIE : Schreeuw niet zo tegen mij, moeder. Je deed me bijna vallen.

OMA : Waarom hang jij eigenlijk over dat muurtje?

ELSIE : Ik probeer een winde te plukken. Hij loopt helemaal de muur op.

OMA : Door jou zouden we dadelijk wel eens allemaal de muur kunnen oplopen. Waarvoor heb jij een winde nodig?

ELSIE : Het is blauwe. Als ik wat gedroogde exemplaren mee terug neem, zal de botanische club van de vierde klas er heel blij mee zijn.

OMA : Oh, in 's hemelsnaam, Elsie! Vergeet nu eens dat je een schooljuffrouw bent. Je bent hier om je te amuseren - niet om jezelf te vermoorden!

ELSIE : Maar ik amuseer me - echt waar.

OMA : Wel, toon dat dan ook een beetje. Glimlach! (*Elsie toont een flauwe ziekelijke grijns.*) Dat is beter. En voor de rest van de vakantie wil ik niks meer horen over de botanische club van de vierde klas - of over je padvindergroepje.

ALFRED : Goed gezegd!

OMA : En dat geldt ook voor jou. Ik wil geen woord horen over de machinewerkplaats, de vogelpikclub of jouw verderfelijke tropische vissen.

ALFRED : Dank je wel zeg. Ik neem aan dat het me wel is toegestaan mijn mond open te doen om te eten af en toe?

OMA : Zolang je dat maar in stilte doet.

NORA : Ik denk dat we nu maar best naar onze kamers gaan om uit te pakken.

OMA : Ik heb mijn drankje nog niet gehad.

JUANITO : *(Duikt op van achter de bar met een cocktail in een groot glas.)* Hier, senora. Een Pension Maria Special!

OMA : Dank je jongeman. Of moet ik zeggen : "graassies"? *(Ze neemt het glas.)*

JUANITO : Het genoeg is aan mijn kant, senora!

OMA : Gezondheid! *(Ze neemt een diepe teug en raakt buiten adem. Ze snakt een paar keer naar adem in een poging om er overheen te komen.)*

JUANITO : Senora! Gaat het? Wilt u meer ijs?

OMA : *(Buiten adem)* Nee - nee - Het gaat wel. Ga de andere helft maar mixen terwijl ik dit opdrink.

NORA : Ik vind niet dat je er nog een moet nemen, moeder.

OMA : Zeg me niet wat ik moet doen terwijl ik op vakantie ben.

NORA : Maar we hebben allemaal heel wat uit te pakken.

OMA : Aan jezelf ken je een ander!

NORA : *(Tot Juanito)* Wil je ons alsjeblieft onze kamers even wijzen?

JUANITO : Nu?

NORA : Ja, nu. Mijn moeder en mijn zuster zullen de ene tweepersoonskamer nemen, mijn man en ik de andere en mijn zoon de eenpersoonskamer.

JUANITO : Ik begrijp het.

NORA : Wil je ons dan alsjeblieft voorgaan?

JUANITO : Uw glas is leeg.

NORA : Ik wil niets meer drinken

JUANITO : Met de complimenten van de directie?

ALFRED : Dat lijkt me een erg behoorlijk aanbod.

NORA : Zwijg jij.

ALFRED : Maar het is gratis.

NORA : Het kan me niet schelen of het gratis is of niet. Wij willen nu niets meer drinken. Wij willen naar onze kamers. Wil je er ons alsjeblieft heen brengen?

JUANITO : Ik ben bang dat er een kleine moeilijkheid is, senora.

NORA : *(met een voorgevoel)* Oh?

JUANITO: Maar het zal u geen last bezorgen, daar ben ik zeker van.

NORA : Ik neem aan dat je ons gaat vertellen dat er geen lift is.

JUANITO : Dat klopt, senora. En ook geen eenpersoonskamer.

NORA : Geen Wat?

JUANITO : Twee kamers, dat is alles. Twee tweepersoonskamers. Dat is alles wat er voor u geboekt werd.

NORA : Maar dit is belachelijk. We hebben een bevestiging. *(scherp tot Alfred)* Waar is die?

ALFRED : Waar is wat?

NORA : De brief die onze boeking bevestigt.

ALFRED : Oh die - ja. *(Hij kucht en begint zijn zakken leeg te maken.)*
 Tickets - paspoorten - reischeques - oma's testament - oh, en een postkaart van nicht Ethel. Ik hoop dat je haar adres hebt. We zullen er haar een moeten terugsturen.

NORA : Wat kan mij nu dat adres van Ethel schelen!

ALFRED : *(Keert nog steeds zijn zakken om.)* Douaneformulier – het Nieuwsblad voor Kwekers van Tropische Vissen - pesetas... *(Hij haalt een hoop bankbriefjes uit zijn zak en begint die te tellen.)*

NORA : Die ga je toch nu niet ellen!

ALFRED : *(Keert nog steeds zijn zakken om.)* Ontvangstbewijs voor de bagage - labels voor de bagage - oh nee!

NORA : Wat is er nu weer?

ALFRED : *(Houdt een brief in de lucht.)* Ik ben vergeten de gasrekening te betalen.

NORA : Oh, in 's hemelsnaam, Alfred. Je zoekt nu naar de bevestiging van onze boeking.

ALFRED: Dat is het juist.

NORA : Wat?

ALFRED : Ik kan ze niet vinden. Ik denk dat ik ze thuis gelaten heb.

NORA : *(geërgerd)* Dit is nu precies het goede ogenblik om dat te ontdekken!

JUANITO : Alstublieft, alstublieft, maak u geen zorgen. Ik zal wel een oplossing vinden.

NORA : Dat is maar beter ook. Anders zal ik Zonnezoentjes Reizen wel eens vertellen wat ik van hen denk.

ALFRED : En daarna zullen ze nooit meer de oude worden.

JUANITO: U hebt beslist gelijk, senior. Morgen zal hun reisleader hier zijn. We zullen ons samen bij hem beklagen. Het is hun schuld, dat verzeker ik u.

NORA : Ik wist dat je bij Cook had moeten boeken in plaats van bij dat onbetekenende reisagentschapje in High Street.

ALFRED : Ik ben niet gaan boeken. Dat was Ron.

NORA : Dan had je hem naar Cook moeten laten gaan, hé?

ALFRED : Val mij nu niet aan. Ik heb onze boeking niet verknoeid.

NORA : Nee! Jij hebt alleen maar de bevestiging thuis gelaten.

JUANITO : Alstublieft! Laat mij u alstublieft een voorstel doen, senora. Ik zal een derde bed bijzetten in een van de tweepersoonskamers.

ALFRED :Dat lijkt me wel wat.

NORA : Oh ja?

ALFRED : Zeker. Ron en ik delen een kamer en jullie drieën de andere.

NORA : Je weet best dat ik niet tegen dat gesnurk van moeder kan.

OMA : Ik snurk niet.

NORA : Oh jawel!

OMA : (*hikkend*) Hik!

NORA : Onder andere. En Elsie knarst met haar tanden.

ALFRED : Wie zou dat niet doen met jouw gezeur?

OMA : Ik slaap niet bij onze Nora. Zij snijdt de nagels van haar tenen in bed.

ALFRED : (*Fluisterend*) De volgende keer is het met een beetje geluk misschien wel haar keel.

ELSIE : Ooooh!

NORA : (*ijzig*) Pardon?

ALFRED : Oh, het is niks.

NORA : Wat zei je daar?

ALFRED : Ik zei dat je het maar moet nemen zoals het valt als je in hetzelfde schuitje zit.

NORA : Ik neem niks zoals het valt, noch met moeder noch met Elsie. Ik ben op vakantie gekomen om te rusten en te relaxen. Het is al erg genoeg dat ik met jou moet slapen.

ALFRED : Ik hou daar van.

NORA : Wel, ik niet. En dat geldt al de laatste twintig jaar.

RON : Hou er mee op hé? We zijn op vakantie - niet thuis.

OMA : Ik wou dat we naar Blackpool gegaan waren.

NORA : Wel dat hebben we nu niet gedaan. Dus zul je er gewoon het beste van moeten maken.

RON : Kijk, vermits ik verantwoordelijk ben voor het hele idee van deze vakantie, is het aan mij om er iets aan te doen. *(tot Juanito)* Senor, het kan me geen klapschelen waar ik moet slapen.

JUANITO: Het kan u niet schelen dat het iets heel eenvoudigs is?

RON : Geen donder. Als je ergens een plekje hebt waar ik een hangmat kan vastsjorren, is dat voor mij prima hoor.

JUANITO : Ik heb precies het juiste plekje daarvoor.

RON : Goed zo.

JUANITO : Er is daar meer dan plaats genoeg en mijn vader zal er niets om geven-

NORA : Mijn zoon gaat niet bij jouw vader slapen.

JUANITO : Nee, nee, senora. Mijn vader slaapt alleen overdag.

NORA : Je bedoelt dat zijn bed 's nachts beschikbaar is?

JUANITO : Nee, dan ligt mijn moeder er in.

NORA : Nee maar!

JUANITO : Alstublieft, senora, begrijpt u mij niet verkeerd. Ik suggereer niet dat uw zoon bij mijn moeder of bij mijn vader zou moeten slapen.

NORA : Ik hoop van niet.

JUANITO : Dat zou niet mogelijk zijn. 's Nachts deelt mijn zuster het bed met mijn moeder en overdag deelt mijn oom het met mijn vader.

OMA : Wel, dan zal het bed tenminste warm zijn.

JUANITO : Alstublieft. Ik zal het uitleggen. Mijn oom en mijn vader zijn vissers. De hele nacht vissen zij. Dus is de hut waar zij hun netten ophangen de hele nacht leeg. Daar zal ik een hangmat ophangen voor uw zoon.

NORA : Dit is belachelijk!

ALFRED : En er zal natuurlijk een reductie in onze verblijfskosten zijn?

JUANITO : Maar natuurlijk, senior. Kom, laat u mij de weg tonen.

(Juanito neemt twee koffers op. Alfred en Ron nemen de rest. Juanito begint hen in de richting van de boog naar de keuken te leiden. Oma maakt geen aanstalten om te volgen.)

NORA : Komaan, moeder.

OMA : Jaag me niet op.

JUANITO : Drinkt u alstublieft eerst uw drankje uit, senora. Ik zal u dadelijk komen halen. *(Juanito gaat af langs de boog naar de keuken, gevolgd door Nora, Alfred en Ron. Elsie maakt aanstalten om te volgen. Als ze de boog bereikt, roept oma haar na.)*

OMA : Waar denk je dat je heen gaat, Elsie?

ELSIE : Ik ga gewoon naar - eh

OMA : Kom hier.

ELSIE : *(Loopt treuzelend terug.)* Maar ik dacht - als ik - eh - misschien

OMA : Heb je niet gehoord wat hij gezegd heeft? Hij zal ons dadelijk komen halen.

ELSIE : Dat weet ik, maar, zie je...*(Ze gaat langzaam terug naar de boog.)*

OMA : Sta toch niet zo te dansen. Je ziet er uit alsof je ergens heen moet.

ELSIE : Ja - dat is ook zo!

OMA : Je hebt het ogenblik weer prima gekozen moet ik zeggen. Maar jij bent altijd al dezelfde geweest. Als kind kon ik je nergens meenemen. Als het niet in de kerk was, dan was het boven op een bus.

ELSIE : Ik kan er niets aan doen!

OMA : Wel, je zult gewoon moeten wachten tot hij terugkomt om je te wijzen waar het is.

ELSIE : Ik wou dat ik dat sinaasappelsap niet gedronken had.